Annus VI - Vol. VI Die 12 Martii 1914 Num. 4

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

I. *Acta Pii PP. X:* Epistolae, pag. 105. — II. *S. Congr. S. Officii:* Indulgentiarum concessiones, pag. 107. — III. *S. Congr. Consistorialis:* De Vicariis generalibus et Consultoribus dioecesanis in America, pag. 111; Provisio ecclesiarum, pag. 112. — IV. *S. C. Rituum:* Adprobationis libelli variationum in divino Officio recitando, pag. 113; Asten. et Taurinen. Beatificationis servi Dei Dominici Savio, pag. 114; Vallisoletana. Beatificationis servi Dei P. Bernardi Francisci de Hoyos, pag. 116; De festo B. M. V. magnae Hungarorum Dominae, pag. 117; De festis localibus recolendis a Religiosis, pag. 118. — V. *S. R. Rota:* Policastren. Crediti, pag. 119; Citatio edictalis, pag. 128. — VI. *Secretaria Status:* Epistolae, pag. 129.

Diarium Romanae Curiae: Nomine, onorificenze, necrologio, pagg. 135-136.

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

MCCCCXIV.

Directio: Palazzo della Cancelleria. — Roma.
Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana. — Roma.

Pretium annuae subnotationis.
Pro Italia, L. 12. — Extra Italiam, L. 15.
Unius fasciculi, L. 1.

« *Bis* fere *in mense* (Commentarium) *prodibit, ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* ». (Ex *Commentario Officialis* ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. VI, n. 4 - 12 Martii 1914)

ACTA PII PP. X.

EPISTOLAE.

PAG.

I. *Florere istic.* - Ad perillustrem virum Aloisium Oster, praesidem Consilii Operi a sancta Iesu Infantia in Germania superiore administrando. - *20 februarii 1914* 105

II. *Abbiamo ricevuto.* - Ad Franciscum de Paula card. Cassetta, episcopum Tusculanum, patronum Sodalitatis a S. Hieronymo sacris Evangeliorum libris vulgandis. - *25 februarii 1914* 106

III. *Nuntia rei quidem.* - Ad perillustrem virum A. d'Hendecourt vicecomitem, Societatis Vincentianae praesidem, ob litteras de eiusdem societatis incremento beatissimo Patri venerationis ergo exhibitas. - *25 februarii 1914* 106

SUPREMA S. CONGR. S. OFFICII.

SECTIO DE INDULGENTIIS.

I. *Decretum.* - Conceditur indulgentia c dierum certam precem Christo Domino recitantibus. - *22 ianuarii 1914* 107

II. *Decretum.* - Indulgentia c dierum conceditur certam precem B. Mariae Virgini, reparationis causa, recitantibus. - *22 ianuarii 1914* 108

III. *Decretum.* - Binae iaculatoriae preces ad B. V. Mariam indulgentia c dierum ditantur. - *22 ianuarii 1914* 109

IV. *Decretum.* - Preces post peracta exercitia spiritualia vel peractas missiones recitandae, indulgentia ccc dierum ditantur. - *29 ianuarii 1914* 110

V. *Decretum.* - Indulgentia c dierum conceditur recitantibus iaculatoriam precem B. Mariae Virg. de perpetuo succursu. - - *29 ianuarii 1914* 111

S. CONGR. CONSISTORIALIS.

I. *Declaratio.* - De electione Vicarii Generalis dioecesum Americae Septentrionalis in consultorem dioecesanum. - *27 februarii 1914* 111

II. Provisio ecclesiarum 112

S. CONGR. RITUUM.

I. Decretum adprobationis libelli variationum in divino Officio recitando. - *14 ianuarii 1914* 113

II. *Asten. et Taurinen.* - Decretum beatificationis et canonizationis servi Dei Dominici Savio, adolescentis, laici alumni Oratorii Salesiani. - *10 februarii 1914* . . 114

PAG.

III. *Vallisoletana.* - Decretum beatificationis et canonizationis servi Dei P. Bernardi Francisci de Hoyos, sacerdotis professi Societatis Iesu. - *6 februarii 1914* . . 116

IV. *Strigonien. et aliarum dioecesum Hungariae.* - De Festo B. Mariae Virginis, magnae Hungarorum Dominae. - *27 februarii 1914* 117

V. Decretum de Festis localibus quae a Religiosis recoli debeant. - *28 febr. 1914* . 118

S. ROMANA ROTA.

I. *Policastren.* - Crediti. - *20 dec. 1913* . 119

II. *Westmonasterien.* - Nullitatis matrimonii Llewellyn-Robinson (citatio edictalis). - *3 martii 1914* 128

SECRETARIA STATUS.

EPISTOLAE.

I. Ad R. P. D. G. Piffl, Viennensium Archiepiscopum, ob mnemosynon a perillustri viro comite hereditario Ferdinando Trauttmansdorff, praeside Societatis sic nuncupatae « Katholischer Volksbund », beatissimo Patri reverenter exhibitum. - *26 ianuarii 1914* 129

II. Ad R. D. R. Teil, praesidem Consilii centralis operis « De la Sainte-Enfance » nuncupati, qui, devotionis ergo, exemplar annalium praefati operis pro anno 1913 beatissimo Patri reverentur exhibuit. - *11 februarii 1914* 131

III. Ad R. P. H. D. Casgrain, rectorem Societatis catholicae pro immigrantibus nuper in Canadensi regione conditae. - *12 februarii 1914* 132

IV. Ad R. D. H. Delassus, qui beatissimo Patri tamquam devotionis specimen exemplar obtulit operis quod inscribitur: « La mission posthume de Jeanne d'Arc et le règne social de Notre-Seigneur Jésus-Christ ». - *4 martii 1914* 133

V. Ad R. D. Iacobum De Amicis, vicarium capitularem dioecesis Ianuensis, ob Congressum pro christiana educatione Genuae proximo mense maio habendum. - *6 martii 1914* 134

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Segreteria di Stato. *Nomine, onorificenze* 135

II. Necrologio 136

Annus VI. - Vol. VI. Die 12 Martii 1914. Num. 4.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. X

EPISTOLAE.

I.

AD PERILLUSTREM VIRUM ALOISIUM OSTER, PRAESIDEM CONSILII OPERI A SANCTA IESU INFANTIA IN GERMANIA SUPERIORE ADMINISTRANDO.

Dilecte Fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Florere istic praestantissimae caritatis opus quod a sancta Iesu Infantia nuncupatur, atque ita florere, ut corrogatae superiore anno, in toto catholico orbe, pro eodem stipis fere dimidiam partem catholici e Germania pueri obtulerint, haud mediocri Nos cum laetitia ex datis a te nuper litteris cognovimus. Res enim est de curanda aeterna tot miserorum infantium salute, nihilque Nobis iucundius quam in id adiutores habere etiam pueros, qui Ecclesiae matris caritatem student efficere uberiorem, ut sibi ipsa novos filios, novos caelo nanciscatur heredes.

Nos scilicet supplices ad Deum adhibemus preces, ut *mensuram bonam et confertam et coagitatam et superefluentem det* in horum puerorum *sinum:* votaque haec Nostra ut e sententia expleantur, coelestium auspicem munerum Nostraeque testem benevolentiae apostolicam benedictionem tibi, dilecte Fili, ipsis pueris itemque omnibus quibus in administrando opere atque in colligenda piorum stipe uteris adiutoribus, peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XX februarii MCMXIV, Pontificatus Nostri anno undecimo.

PIUS PP. X

II.

AD FRANCISCUM DE PAULA CARD. CASSETTA, EPISCOPUM TUSCULANUM, PATRONUM SODALITATIS A S. HIERONYMO SACRIS EVANGELIORUM LIBRIS VULGANDIS.

Signor Cardinale,

Abbiamo ricevuto colla massima compiacenza una copia della nuova traduzione italiana con note illustrative del santo Vangelo di N. S. Gesù Cristo e coll'aggiunta del Catechismo della Dottrina cristiana. Mentre facciamo le nostre congratulazioni colla Pia Società di san Girolamo e con Lei, signor Cardinale, che con tanto zelo la presiede, preghiamo il Signore a retribuire anche quaggiù il merito della diffusione dei santi Vangeli e del Catechismo, donando a tutti che si dedicano a quest'opera salutare le migliori grazie.

E in segno della nostra particolare predilezione, impartiamo a Lei e a tutti i membri della Società, l'apostolica benedizione.

Dal Vaticano, li 25 febbraio 1914.

PIUS PP. X

III.

AD PERILLUSTREM VIRUM A. D'HENDECOURT VICECOMITEM, SOCIETATIS VINCENTIANAE PRAESIDEM, OB LITTERAS DE EIUSDEM SOCIETATIS INCREMENTO BEATISSIMO PATRI VENERATIONIS ERGO EXHIBITAS.

Dilecte Fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Nuntia rei quidem optatissimae tua Nobis advenit epistola. Cum enim laeta retulit incrementa quae proximo anno accepit Vincentiana Societas, tum laetiora etiam quae vel in dissitis Sinarum, Iaponiae atque Indiarum regionibus est acceptura. De quo Nos equidem gratias tecum agentes Deo, probe intelligimus quantum huiusce rei causa, Societas ipsa sollertiae debeat industriaeque dilecti filii Pauli Calon, tui in moderanda Societate decessoris. Itaque impertitas haud semel eidem laudes libet nunc iterare, teque hortari, ut susceptum munus ita tuearis, ut Friderici Ozanam conditoris incensa studia referas et caritatem novos semper meditantem ac molientem operis actus.

Quod ut secundum vota eveniat, apostolicam benedictionem, caelestium auspicem adiumentorum Nostraeque testem benevolentiae, tibi, dilecte Fili, ac sodalibus universis libenti animo impertimus.

Datum Romae apud sanctum Petrum, die XXV mensis februarii, anno MCMXIV, Pontificatus Nostri undecimo.

PIUS PP. X

SUPREMA S. CONGREGATIO S. OFFICII

(SECTIO DE INDULGENTIIS).

I.

DECRETUM.

CONCEDITUR INDULGENTIA C DIERUM CERTAM PRECEM CHRISTO DOMINO RECITANTIBUS.

Prière à Notre Seigneur Jésus-Christ.

O Jésus, très doux fils de la glorieuse Vierge Marie et Fils unique du Dieu vivant, ensemble avec votre Père, qui vous engendre, au sein de son infinie nature, de toute éternité, et vous communique cette même nature infinie, et avec l'Esprit-Saint, qui procède du Père par vous, et qui est votre Esprit à tous deux, votre Amour subsistant, recevant de vous la même infinie nature, je vous adore et je vous reconnais pour mon Dieu, le seul vrai Dieu, unique et infiniment parfait, qui a créé de rien tout ce qui est hors de lui, et qui le conserve et le gouverne avec une infinie sagesse, une souveraine bonté, une puissance suprême; et je vous demande, au nom des mystères accomplis dans votre Humanité sainte, de me purifier dans votre Sang de tous mes péchés passés; de répandre sur moi l'abondance de votre Esprit-Saint, avec sa grâce, ses vertus, ses dons; de faire que je vous croie, que je vous espère, que je vous aime, que je travaille, par chacun de mes actes, à vous mériter; et de vous donner un jour à moi, dans la splendeur de votre gloire, au milieu de l'assemblée de vos saints. Ainsi soit-il.

Die 22 ianuarii 1914.

Ssmus Dñus noster D. Pius div. prov. Pp. X, in audientia R. P. D. Adsessori impertita, benigne elargiri dignatus est indulgentiam centum dierum, semel in die ab universis christifidelibus lucrandam, qui, corde saltem contrito ac devote, supra relatam orationem recitaverint. Quam indulgentiam animabus in purgatorio igne degentibus, si libuerit, applicari posse concessit. Praesenti in perpetuum valituro, absque ulla Brevis expeditione. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

D. Card. Ferrata, *Secretarius.*

L. ✠ S.

† D. Archiep. Seleucien., *Ads. S. O.*

II.

DECRETUM.

INDULGENTIA C DIERUM CONCEDITUR CERTAM PRECEM B. MARIAE VIRGINI, REPARATIONIS CAUSA, RECITANTIBUS.

Preghiera di riparazione alla beata Vergine Maria.

Vergine benedetta, Madre di Dio, volgete benigna lo sguardo dal cielo, ove sedete regina, su questo misero peccatore, vostro servo. Esso, benchè consapevole della sua indegnità, a risarcimento delle offese a voi fatte da lingue empie e blasfeme, dall'intimo del suo cuore vi benedice ed esalta come la più pura, la più bella e la più santa di tutte le creature. Benedice il vostro santo nome, benedice le vostre sublimi prerogative di vera Madre di Dio, sempre Vergine, concepita senza macchia di peccato, di corredentrice del genere umano. Benedice l'eterno Padre, che vi scelse in modo particolare per Figlia, benedice il Verbo incarnato, che vestendosi dell'umana natura nel vostro purissimo seno vi fece sua Madre; benedice il divino Spirito che vi volle sua Sposa. Benedice, esalta e ringrazia la Trinità augusta che vi prescelse e predilesse tanto da innalzarvi su tutte le creature alla più sublime altezza.

O Vergine santa e misericordiosa, impetrate il ravvedimento ai vostri offensori e gradite questo piccolo ossequio dal vostro servo, ottenendo anche a lui, dal vostro divin Figlio, il perdono dei propri peccati. Amen.

Die 22 ianuarii 1914.

Ssmus Dominus noster D. Pius div. prov. Pp. X, in audientia R. P. D. Adsessori S. Officii impertita, benigne concedere dignatus est ut christifideles, qui corde saltem contrito ac devote supra relatam orationem recitaverint, indulgentiam centum dierum, defunctis quoque applicabilem, quoties id egerint, lucrari valeant. Praesenti in perpetuum valituro, absque ulla Brevis expeditione. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

D. Card. Ferrata, *Secretarius.*

L. ✠ S.

† D. Archiep. Seleucien., *Ads. S. O.*

III.

DECRETUM.

BINAE IACULATORIAE PRECES AD B. V. MARIAM INDULGENTIA C DIERUM DITANTUR.

Die 22 ianuarii 1914.

Ssmus Dominus noster D. Pius div. prov. Pp. X, in audientia R. P. D. Adsessori S. Officii impertita, benigne concedere dignatus est, ut christifideles recitantes, corde saltem contrito, iaculatoriam precem: *Sancta Maria, libera nos a poenis inferni,* indulgentiam centum dierum lucrari valeant, defunctorum animabus etiam profuturam, toties quoties id egerint. In eadem porro audientia, similem concessit indulgentiam, in favorem recitantium sequentem invocationem: *Santa Maria Liberatrice, pregate per noi e per le anime purganti.* Praesenti in perpetuum valituro, absque ulla Brevis expeditione. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

D. Card. Ferrata, *Secretarius.*

L. ✠ S.

† D. Archiep. Seleucien., *Ads. S. O.*

IV.

DECRETUM.

PRECES POST PERACTA EXERCITIA SPIRITUALIA VEL PERACTAS MISSIONES RECITANDAE, INDULGENTIA CCC DIERUM DITANTUR.

Oratio.

Iesu Christe, qui pro me cruci affigi voluisti, gratias Tibi ago pro cunctis amoris tui beneficiis, quae hisce sacrorum exercitiorum (*vel* sacrae missionis) diebus mihi contulisti. En iterum mihi persuasum est ante omnia oportere, ut salvem animam meam, unicam et immortalem. Ideoque firmiter propono in primis omne peccatum lethale vitare, omnemque voluntariam atque proximam peccati occasionem, maxime vero hanc..., quae tantopere mihi nocumento fuit. Sed etiam peccato veniali omnique ad ipsum pravo affectui pro viribus obsistere volo. Promitto Tibi me omnia status vel officii mei munera fideliter atque religiose adimpleturum, totamque vitam meam iuxta sanctissimam voluntatem tuam instituturum. Insuper promitto Tibi, o bone Iesu, me quotidianis orationibus instare velle, praesertim vero tentatione urgente ad orationem confugere. Diem Dominicam sanctificare volo et ad mensam sanctam tuam frequenter et devote accedere. Denique totam vitam meam Tibi offero, maxime labores meos atque dolores. Benedic mihi et omnibus qui mecum hisce sacris exercitiis (*vel* huic sacrae missioni) interfuerunt.

O Maria, virgo immaculata, filius tuus (*vel* filia tua) esse volo, Teque per sacratissimi Rosarii devotionem pie venerari libenter intendo. Da mihi, Domine Iesu, Matrem tuam in patronam singularem, et esto solatium et gaudium meum usque ad vitae meae beatum finem. Amen.

Die 29 ianuarii 1914.

Ssmus Dominus noster D. Pius div. prov. Pp. X., in audientia R. P. D. Adsessori S. Officii impertita, benigne concedere dignatus est, ut christifideles, corde saltem contrito ac devote supra relatam orationem recitantes, Indulgentiam trecentorum dierum, semel in die lucrandam, defunctorum animabus, si quis maluerit, applicabilem, acquirere valeant. Praesenti in perpetuum valituro, absque ulla Brevis expeditione. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

D. Card. Ferrata, *Secretarius.*

L. ✠ S.

† D. Archiep. Seleucien., *Ads. S. O.*

V.

DECRETUM.

INDULGENTIA C DIERUM CONCEDITUR RECITANTIBUS IACULATORIAM PRECEM B. MARIAE VIRG. DE PERPETUO SUCCURSU.

Die 29 ianuarii 1914.

Ssmus Dominus noster D. Pius div. prov. Pp. X., in audientia R. P. D. Adsessori S. Officii impertita, benigne elargiri dignatus est indulgentiam centum dierum, toties quoties lucrandam, etiam animabus in Purgatorio degentibus profuturam, in favorem eorum fidelium, qui, corde saltem contrito, iaculatoriam precem: ***Mater de perpetuo succursu, ora pro nobis,*** vel, iuxta peculiarem locorum praxim: ***Domina nostra de perpetuo succursu, ora pro nobis,*** recitaverint. Praesenti perpetuis futuris temporibus valituro, absque ulla Brevis expeditione. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

D. Card. Ferrata, *Secretarius.*

L. ✠ S.

† D. Archiep. Seleucien., *Ads. S. O.*

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I.

DECLARATIO.

DE ELECTIONE VICARII GENERALIS DIOECESUM AMERICAE SEPTENTRIONALIS IN CONSULTOREM DIOECESANUM.

Quaestio quae in dioecesibus Statuum Foederatorum Americae septentrionalis saepius agitata est, utrum Vicarii generales esse possint Consultores dioecesani, ab Emis huius sacrae Congregationis Patribus denuo ad examen revocata est.

Porro considerantes quod in istis dioecesibus Consultores dioecesani eorumque collegium stant loco canonicorum et cathedralis capituli;

et quod in iure non obstat quominus Vicarius generalis inter cathedralis ecclesiae canonicos accenseatur; concluserunt prohiberi non posse, generatim saltem loquendo, quominus Vicarii generales istarum dioecesum sint de numero Consultorum.

Est tamen casus in quo neque aequum neque opportunum est ut id obtineat, quoties scilicet Consultores iuxta usum vel alia de causa paucissimi sint: eo enim in casu alius sacerdos non de gremio Consultorum est assumendus in Vicarium, vel numerus Consultorum congrue augendus.

Ssmus autem D. N. Pius Papa X hanc decisionem ratam habuit et confirmavit, ac publici iuris fieri mandavit, contrariis quibusvis non obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus eiusdem S. Congregationis, die 27 febr. 1914

† C. Card. De Lai, Episcopus Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

S. Tecchi, *Adsessor.*

II.

PROVISIO ECCLESIARUM.

Successivis sacrae Congregationis Consistorialis decretis Ssmus D. N. Pius PP. X has quae sequuntur ecclesias de proprio pastore providit, scilicet:

16 decembris 1913. — Cathedrali ecclesiae Sancti Galli praefecit sac. Robertum Burkler, canonicum eiusdem ecclesiae cathedralis et dioecesani seminarii rectorem.

— Cathedrali ecclesiae Sanctae Marthae Revmum Franciscum Christophorum Toro, hactenus episcopum de Socorro.

29 decembris. — Cathedrali ecclesiae Lemovicensi sac. Hectorem Quilliet, magistrum in catholica universitate Insulensi.

30 decembris. — Titulari archiepiscopali ecclesiae Larissensi Revmum Antonium Mariam Grasselli, hactenus episcopum Viterbiensem et Tuscanensem.

1 ianuarii 1914. — Metropolitanae ecclesiae Toletanae Revmum Victorianum Guisasola et Menendez, hactenus archiepiscopum Valentinum.

13 ianuarii. — Metropolitanae ecclesiae de Plata sac. Victorem Arrieu, eiusdem archidioecesis vicarium capitularem.

— Titulari ecclesiae episcopali Hadrumetinae sac. Ioannem Mariam Bourchany, parochum ecclesiae S. Francisci Salesii in urbe Lugdunensi,

quem constituit Auxiliarem Revmi Hectoris Irenaei Sevin, archiepiscopi Lugdunensis.

22 ianuarii 1914. — Titulari ecclesiae episcopali Archelaidensi Revmum Modestum Augustum Vieira, hactenus episcopum S. Aloisii de Caceres, quem constituit Auxiliarem Revmi Silverii Gomes Pimenta, archiepiscopi Mariannensis.

29 ianuarii. — Titulari ecclesiae episcopali Hierapolitanae sac. Ludovicum I. O' Leary, dioecesis Chatamensis, ibique cancellarium curiae episcopalis, quem constituit Auxiliarem Revmi Thomae Francisci Barry, episcopi Chatamensis.

18 februarii. — Titulari ecclesiae episcopali Thermensi sac. Iosephum Gregorium Romero, vicarium generalem dioecesis Saltensis, quem constituit Auxiliarem Revmi Mathiae Linares et Sanzetenea, episcopi Saltensis.

19 februarii. — Cathedrali ecclesiae Forosemproniensi sac. Paschalem Righetti, canonicum archipresbyterum ecclesiae cathedralis Brugnatensis, ibique vicarium generalem.

S. CONGREGATIO RITUUM

I.

DECRETUM

ADPROBATIONIS LIBELLI VARIATIONUM IN DIVINO OFFICIO RECITANDO.

Quum ex Motu proprio *Abhinc duos annos* sanctissimi Domini nostri Pii Papae X, diei 23 octobris anni 1913 nuper elapsi, de divinis Officiis noviter ordinandis, cuilibet permittatur in divino Officio persolvendo Breviaria Romana, quae sunt in usu, adhibere, dummodo in peculiari libello habeat varianda quae omnino consonent Apostolicae Constitutioni *Divino Afflatu*, praefato *Motu proprio* atque decretis; sacra Rituum Congregatio, de ipsius sanctissimi Domini nostri mandato, eiusmodi libellum a peculiari Commissione liturgica concinnandum curavit; atque opus absolutum distincte ac ordinate dispositum, revisione rite peracta, probari posse censuit.

Quibus omnibus sanctissimo Domino nostro Pio Pp. X per infrascriptum Cardinalem sacrae Rituum Congregationi Praefectum relatis,

Sanctitas Sua Rescriptum eiusdem sacri Consilii ratum habens, praesentem libellum cum variationibus praescriptis suprema sua auctoritate probavit, et ab iis qui recitare cupiunt Horas Canonicas cum Breviario Romano usuali, adhiberi benigne concessit ac decrevit. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Ex Secretaria sacrorum Rituum Congregationis, hac die 14 ianuarii 1914.

Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† Petrus La Fontaine, Ep. Charystien., *Secretarius.*

II.

ASTEN. et TAURINEN.

DECRETUM BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVI DEI DOMINICI SAVIO, ADOLESCENTIS LAICI, ALUMNI ORATORII SALESIANI.

Sodales Salesiani, qui excellentes adolescentulos ab ipsis educatos et eruditos laudibus extulerunt, Dominico Savio, Oratorii laico alumno Scripturae sententiam congruere censuerunt: ***In omni ore quasi mel indulcabitur eius memoria.*** Revera tradunt Dominicum puerum fuisse plenum consilio, pietate erga Deum et parentes conspicuum, modestum, gravem miraeque simul comitatis, acri ingenio supra aetatem, ad studia litterarum aptissimum, seniorum vero virtutes eximie imitatum, ut et matres illum in exemplum suis filiis solitae essent proponere, et ipse Christi bonus odor dici meruerit. Natus est in oppido Ripae prope Cherium, die 2 aprilis anno 1842, patre Carolo, matre Rosa Saiato. Puerulus, utpote non amplius septem annos natus, cum pietatis et innocentiae laude floreret, ad sacram Synaxim admissus est: mox, uti ferunt, eo amore in Ssmam Eucharistiam exarsit, ut, cum anno 1853 litterarum studiis operam daturus in Taurinense Salesianum Oratorium esset receptus, ad tres et amplius horas veluti alienatus a sensibus coram Ssmo Sacramento saepe permanserit. Sanctam Virginem Dei Genitricem ut matrem amantissimam coluit, et auctor fuit ut sodalitium ab immaculata eiusdem Virginis Conceptione excitaretur, in quod adsciti adolescentuli fructus vitae perciperent. Quo factum est, ut Superiores magnum animum in puero perspicientes et patientem iniuriarum admirandum in modum, de eo bene confiderent: ipse vero nobile exemplar inter aequa-

les haberetur, a quo omnes praeclarum illud didicerunt: ***Malo mori quam peccatum patrare.*** Ineunte adolescentia in morbum incidit, quo ab Oratorio invitus discedere et apud parentes se recipere coactus est. Verum, quamvis nihil praetermissum esset quod ad eum sanandum pertineret, morbo in dies crescente, quem aequo fortique animo toleravit, decimo quinto anno aetatis suae nondum exacto, pientissime obdormivit in Domino die 9 martii anno 1857, magnum relinquens desiderium sui cum fama virtutum. Dum vixit, Venerabili servo Dei Ioanni Bosco iucundissimus fuit, qui adolescentulum non aetate sed virtute cum esset metitus, ***aetas*** enim ***senectutis est vita immaculata,*** post eius obitum historiam scripsit, qua Dominicum suum amantissime expressit ***quasi florem rosarum in diebus vernis et quasi lilia in transitu aquae.*** Fama sanctitatis quam Dei Famulus in vita adeptus fuerat, post obitum perseverans et crescens, Rmum Ordinarium dioecesis Asten. excitavit ad Inquisitiones sua auctoritate super eadem fama conficiendas. Quibus perfectis, Romam delatis et sacrae Rituum Congregationi traditis, quum omnia a iure praescripta essent servata, instante Rmo domino Dante Munerati Societatis Salesianae procuratore generali et Causae postulatore, attentis litteris postulatoriis quorumdam Emorum S. R. E. Cardinalium, plurium Rmorum Sacrorum Antistitum necnon Capitulorum, Ordinum et Congregationum, una cum laicis utriusque sexus praestantibus, Emus ac Rmus dominus cardinalis Vincentius Vannutelli, episcopus Praenestinus et Causae Ponens seu Relator, in Ordinario sacrae Rituum Congregationis coetu, subsignata die ad Vaticanum coacto, sequens dubium discutiendum proposuit: ***An signanda sit Commissio introductionis Causae, in casu et ad effectum de quo agitur?*** Et Emi ac Revmi Patres sacris tuendis Ritibus praepositi, post relationem ipsius Emi Ponentis, audito voce et scripto R. P. D. Alexandro Verde sanctae Fidei promotore, omnibusque accurate perpensis, respondendum censuerunt: ***Affirmative seu signandam esse Commissionem, si Sanctissimo placuerit.*** Die 10 februarii 1914.

Facta postmodum de his sanctissimo Domino nostro Pio Papae X per subscriptum sacrae Rituum Congregationis Secretarium relatione, Sanctitas Sua rescriptum eiusdem sacri Consilii ratum habens, propria manu signare dignata est Commissionem introductionis Causae servi Dei Dominici Savio, adolescentis laici et alumni Oratorii Salesiani, die 11 eisdem mense et anno.

Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† Petrus La Fontaine, Ep. Charystien., *Secretarius.*

III.

VALLISOLETANA.

DECRETUM BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVI DEI P. BERNARDI FRANCISCI DE HOYOS, SACERDOTIS PROFESSI SOCIETATIS IESU.

In oppido hispano *Torrelobaton*, dioecesis Palentinae ac provinciae Vallisoletanae, die 21 augusti anno 1711, ex legitimis nuptiis ortum duxit Bernardus Franciscus de Hoyos, quem renatum baptismate parentes Emmanuel et Francisca de Seña Faica sub speciali tutela et patrocinio sancti Francisci Xaverii posuerunt. In pago natali litterariis rudimentis imbutus, cum adolevit, in collegiis Societatis Iesu tum Augustae Emeritae tum Villagarciae humanioribus litteris operam dedit. Divinam sentiens vocationem ad statum perfectiorem, devictis obstaculis, beatissima Virgine opitulante voti compos effectus, anno aetatis suae decimo quarto in ipsam Societatem Iesu cooptatus est, exemplari ad imitandum sibi proposito Ioanne Berchmans. Expleto tirocinio et ad vota simplicia admissus, philosophiae primum, dein theologicis disciplinis sedulo incubuit. Tum de divina voluntate certior factus, sub obedientiae ductu sacros Ordines suscepit, et die 2 ianuarii anno 1725 in altero Vallisoletano collegio S. Ignatii primum Sacrum fecit cum pari animi fervore ac solatio. Divinitus vocatus ad propagandum sanctissimi Cordis Iesu cultum in Hispania, opus sibi demandatum adeo feliciter explevit, ut, gravissimis difficultatibus divina ope superatis, intra breve tempus in universa Hispania divinum Cor coleretur cum eximio animarum fructu. Hi successus maiora profecto de sancto iuvene portendere videbantur, cum repente lethali morbo correptus die 16 novembris anno 1735 eoque paulatim ingravescente, Ecclesiae sacramentis devotissime receptis, Vallisoleti in collegio S. Ignatii quievit in Domino die 29 eiusdem mensis, aetatis anno vigesimo quarto vix expleto, meritis magis quam annis maturus. Interim, opinione sanctitatis in vita et post obitum Servi Dei usque in praesens invalescente, Inquisitiones super ea Informativae, Ordinaria auctoritate confectae, sacrorum Rituum Congregationi exhibitae sunt. Hinc, servato iuris ordine, instante Rmo P. Camillo Beccari Societatis Iesu postulatore generali, attentisque litteris postulatoriis quorumdam Emorum S. R. E. Cardinalium, complurium Rmorum Sacrorum Antistitum, Capitulorum cathedralium ac praepositorum generalium Ordinum seu Congregationum, Emus ac Rmus dominus cardinalis Hieronymus Gotti, huius Causae Ponens seu Relator, in Ordinariis sacro-

rum Rituum Congregationis comitiis subsignata die ad Vaticanum habitis, sequens dubium ad discutiendum proposuit: *An signanda sit Commissio introductionis Causae, in casu et ad effectum de quo agitur?* Et Emi ac Rmi Patres sacris tuendis Ritibus praepositi, post relationem ipsius Emi Ponentis, audito voce et scripto R. P. D. Alexandro Verde sanctae Fidei promotore, omnibus maturo examine perpensis, rescribendum censuerunt: *Affirmative seu signandam esse Commissionem, si Sanctissimo placuerit.* Die 10 februarii 1914.

Quibus omnibus sanctissimo Domino nostro Pio Papae X per subscriptum sacrae Rituum Congregationis Secretarium relatis, Sanctitas Sua rescriptum eiusdem sacrae Congregationis ratum habuit, et propria manu signare dignata est Commissionem introductionis Causae beatificationis et canonizationis servi Dei Bernardi Francisci De Hoyos, sacerdotis professi e Societate Iesu, die 11 eisdem mense et anno.

Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† Petrus La Fontaine, Ep. Charystien., *Secretarius.*

IV.

STRIGONIEN. et ALIARUM DIOECESUM HUNGARIAE.

DE FESTO B. MARIAE VIRGINIS, MAGNAE HUNGARORUM DOMINAE.

Festum B. Mariae Virginis, Magnae Hungarorum Dominae, hucusque assignatum Dominicae II octobris, ad normam recentium rubricarum et decretorum, et ad maiorem uniformitatem curandam, sacra Rituum Congregatio, vigore facultatum sibi specialiter a sanctissimo Domino nostro Pio Papa X tributarum, amodo die 8 eiusdem mensis octobris sub ritu duplici secundae classis in universa Hungaria recolendum statuit ac declaravit. Hinc, Hymnus *O gloriosa,* hactenus in I Vesperis praefati Festi recitatus, ponatur ad Matutinum. In I Vesperis autem sequens inseratur Rubrica: *Si I Vesperae dicendae sint integrae recitandus est Hymnus* O gloriosa *de Matutino, et ad Matutinum Hymnus* Praeclara custos Virginum *ut in Festo Conceptionis immaculatae B. M. V.* Contrariis non obstantibus quibuscunque.

Die 27 februarii 1914.

Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† Petrus La Fontaine, Ep. Charyst., *Secretarius.*

V.

DECRETUM

DE FESTIS LOCALIBUS QUAE A RELIGIOSIS RECOLI DEBEANT.

Rubricae in recitatione divini Officii et in Missarum celebratione servandae ad normam Bullae *Divino afflatu*, tit. IX, num. 2 et 4, perspicue docent quaenam Festa localia sub competenti ritu ex lege generali Regulares, Kalendarium sive dioecesanum sive proprium habentes, celebrare teneantur. Quum tamen constet anteactis temporibus ex mero Indulto sanctae Sedis nonnulla Festa pro utroque Clero alicui regno, aut provinciae, aut dioecesi concessa fuisse, de quibus in memoratis Rubricis et titulo nulla mentio, inde suborta est quaestio de obligatione Regularium ad haec quoque Festa celebranda.

Sacra porro Rituum Congregatio hanc quaestionem dirimere volens, et insuper decernere quo Kalendario uti debeant sive Ordines Regulares, sive Religiosorum Congregationes aut Instituta, itemque alia nonnulla circa eamdem rem opportune definire, audito suffragio Commissionis pro ordine psalteriali reformando constitutae, attentis tenore et mente Bullae *Divino afflatu* et subsequentium Rubricarum et Decretorum, omnibusque accurate perpensis, sequentia statuere censuit:

I. Ordines Regulares proprium omnino habere debent Kalendarium, quod pariter adhibendum est a Monialibus et Sororibus eorumdem Ordinum.

II. Congregationes seu Instituta utriusque sexus a S. Sede approbata et sub regimine unius praesidis generalis constituta, si ad recitationem divini Officii teneantur, proprium pariter habeant Kalendarium.

III. Congregationes et Instituta, quae sive Ordinaria sive Apostolica auctoritate sint approbata, non tamen comprehendantur paragrapho praecedenti, uti debent Kalendario dioecesano prouti iacet, additis iuxta Rubricas, Officiis, quae ipsis peculiariter concessa sunt.

IV. Ordines, Congregationes et Instituta, proprio Kalendario gaudentes, amodo celebrare tantummodo debent officia localia Dedicationis et Titularis ecclesiae cathedralis, nec non Festa solemniora Patronorum principalium, ita ut non amplius teneantur ad Officia alicui regno, provinciae aut dioecesi concessa; neque ad Officia localia quae adnexam habuerunt feriationem, nunc autem habent suppressam.

V. Quoad Festa localia, quae a Regularibus ut supra servanda sunt, ipsi uti debent Officio et Missa Clero saeculari concessis, nisi eadem

Festa ab ipsis Regularibus iam habeantur cum Officio et Missa magis propriis.

VI. Si graves exstent rationes ad aliqua Festa localia praeter recensita, pro aliqua Religiosa familia conservanda, sacrae Rituum Congregationis iudicio subiciantur, ut praedicta Festa, quatenus opus sit, in Kalendario inseri possint.

Quas resolutiones sanctissimo Domino nostro Pio Papae X per subscriptum sacrae Rituum Congregationis Secretarium relatas, Sanctitas Sua ratas habuit, probavit atque praescripsit, contrariis quibuscumque Indultis revocatis, aliisque etiam speciali mentione dignis non obstantibus.

Die 28 februarii 1914.

FR. S. CARD. MARTINELLI, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† Petrus La Fontaine, Ep. Charystien., *Secretarius.*

SACRA ROMANA ROTA

I.

POLICASTREN.

CREDITI.

Pio Pp. X feliciter regnante, Pontificatus Dominationis Suae anno undecimo, RR. PP. DD. Michaël Lega, Decanus Ponens, *Ioseph Alberti et Petrus Rossetti, Auditores de turno, in causa* Policastren. - Crediti *inter R. D. Archid.* Pignataro *appellantem, repraesentatum per legitimum procuratorem adv. H. Benvignati, et Dom.* Giffoni *appellatum et incidenter appellantem, repraesentatum per legitimum procuratorem adv. Limongelli, die 20 decembris 1913 sequentem tulerunt definitivam sententiam.*

Ecclesia cathedralis Policastrensis adnexam habet curam animarum quam antea exercebant singuli canonici, certo constituto ordine, prout ferebant veteres constitutiones plurium ecclesiarum capitularium;

ast tractu temporis experientia docuit, personam moralem non apte exercere curam actualem animarum; quare moribus inolevit et legibus constitutum fuit, Capitulo relinqui curam habitualem, attributa cuidam ex capitularibus cura actuali.

In Capitulo Policastren. cura actualis data est archidiacono.

Verum, uti dolet episcopus Laudisius in Bulla diei 23 decembris anni 1826, in cathedrali ecclesia, uti diminutus fuerat canonicorum numerus, ita etiam non amplius habebantur hebdomadarii qui certe ante exstiterant, quique sicut functionibus sacris operam dabant, ita coadiuvabant archidiaconum in exercenda cura animarum, praesertim tempore insalubris aëris.

Quae insalubritas forsan causa fuit cur hoc Capitulum in tam miseram conditionem inciderit; cum enim per septem fere menses ab urbe Policastro abessent Capitulares, dispensati e residentia ob aër insalubre, servitium ecclesiasticum tam diuturno tempore tacebat, ut hebdomadarii pene inutiles visi sint.

Quare optimo consilio episcopus Laudisius rerum conditioni consulere studuit, statuens ut aestivo quoque tempore servitium chorale non cessaret, praestandum ab hebdomadariis ab ipso iterum institutis, proindeque Policastri residere obligatis tempore quoque aestivo.

Ex his Hebdomadariis duos deputavit coadiutores archidiaconi in cura animarum, eisdem singulis assignata mercede triginta ducatorum: ita iubente praefata Bulla: « Ducatos 60 quolibet anno percipiendos « super fundo denominato vulgo *Castagnola* in oppido *Cellarum* exsi- « stente, Rñdus archidiaconus duobus hebdomadariis cessit, et pro « eorumdem honorario et substentatione adsignavit deditque ».

Hi hebdomadarii, ex iussu Constitutionis, debebant aestivo tempore Policastri morari et forsan iussum in irritum cessisset, et nemo tam grave pondus sumpsisset tanto cum discrimine vitae, nisi sub brevi conditio locorum melior effecta fuerit, praecipue ob plures molitiones et tabernas commercii causa exstructas ad ora maritima prope Policastrum in loco *Capitello.*

Exinde auctus est fidelium numerus qui inibi morabatur, et videtur iam ab anno 1827 oppidum *Capitello* fuisse attributum pro animarum cura paroeciae Policastrensi. - Quando vero constitutus fuerit coadiutor qui archidiaconum coadiuvaret continuo residens apud capellam ibi exstructam, ex actis et deductis determinari non potest. - Ast in probatis exsistit, iam a multo tempore ante quam hodiernus archidiaconus suae praebendae possessionem caperet, coadiutorem assiduam residentiam ibi tenuisse, et hoc extra hodiernam controversiam versatur.

Hodie enim quaeritur an Blasius Petrus Giffoni ab anno 1888 coadiutor archidiaconi parochi Policastrensis ad diem 16 augusti 1910 (quo die decreta est divisio huius oppidi a paroecia Policastro per legitimam dismembrationem et erectionem in vicariam curatam) ius habeat sibi repetendi ab eodem archidiacono partem ab ipso vindicatam a fisco, ratione congruae duobus coadiutoribus solvendam ex praescripto Bullae episcopi Laudisii; et iudex primae instantiae sententiam dedit favorabilem coadiutori. Interposita appellatione, hodie est respondendum huic rogandi formulae, legitime concordatae inter partes: ***An et quaenam summa et a quonam tempore sac. Giffoni ob munus coadiutoris expletum in loco*** Capitello ***solvi debeat ab archidiacono Pignataro in casu?***

Giffoni repetit sibi summam libellarum annualium 127,50 et ab anno 1899, quia parochus obtinuit hoc favorabile decretum a fisco (Fondo per il Culto) sub anno 1902 pro supplemento congruae ad libell. 1056 computato ab anno 1899 quo ipse parochiam assecutus fuit: et hinc ratio habita est de stipendio coadiutoribus solvendo in hisce terminis: « Il Con- « siglio d'Amministrazione nella sua adunanza del 17 gennaio u. s. ha « accolto in parte il reclamo (parochi) aumentando l'assegno obbligatorio « pei due vice-parochi (nempe duorum coadiutorum, alterius Policastri, « alterius Capitelli residentium) ma limitatamente a lire 255, è cioè in « ragione di ducati 30 pari a lire 127,50 per ciascuno, come risulta « altra volta stabilito dal certificato 31 gennaio 1886 del Vescovo di « Policastro ».

Huic petitioni refragatus est parochus Pignataro asserens destinationem summae a fisco factam nullimode parochum obligare in foro Ecclesiae, quae tantas passa est ab eodem fisco direptiones; quamobrem summa a competente auctoritate Ecclesiae verti potest in illum scopum quem potiorem eadem auctoritas Ecclesiae censeat habendum esse.

Praeterea iste adnotat, ab episcopo Laudisio 60 ducatos attributos fuisse parochi coadiutoribus qui per totum annum Policastri ... moram facere et pernoctare tenentur. - Idem contendit, duos coadiutores usque ad nostros dies fuisse et haberi Policastri quod, etsi et unus haberetur, tamen coadiutor in vico *Capitello* degens, non sibi vindicare posset quod alii coadiutori attributum fuerat. Equidem hunc coadiutorem Capitelli degentem hos triginta ducatos nunquam assecutum esse extra controversiam est, uti testatur ipsa sententia appellata, sed pro sua congrua substentatione iste reditus vel a civili gubernio, vel a mensa episcopali obtinuit, atque hisce, una aut alia de causa, deficientibus, contentus fuit

iis proventibus incertis, solvi solitis a fidelibus quum sacramenta participant aliasve sacras functiones.

Verum has rationes non evincere parochi intentionem tenet hodie coadiutor Giffoni, et arbitratus est ipse iudex prioris instantiae, qui parocho adversam sententiam tulit.

Sed antequam hodiernae quaestionis examen ad ius quod attinet instituatur, Domini praestare dixerunt inquisitionem facere praeterea in factum, an revera coadiutor ad vicum *Capitello* residens, haberi possit quasi unus ex duobus coadiutoribus constitutis per Bullam episcopi Laudisii anno 1826.

Quamvis in actis non habeatur documentum hoc comprobans, tamen ipse parochus fatetur ab anno 1827 quo exsecutioni data est Bulla mensis decembris 1826, vicum *Capitello* comprehensum fuisse in parochia Policastrensi. - Attamen adductis argumentis idem parochus archidiaconus Pignataro contendit, duos habitos fuisse usque coadiutores Policastri, distinctos a coadiutore in loco *Capitello* residente.

Quam tamen assertionem refutat expressis verbis iudex ordinarius in sententia asserens: « E difatti, egli (Archidiaconus) non ne ha mai « avuti due, ma uno, il sac. D. Carlo Falcone » et inferius: « In quanto « alla seconda parte della memoria suppletiva, vale a dire che dal 1910 « sono stati sempre due (mai uno) i coadiutori di Policastro, siamo « davvero meravigliati come si sia ciò potuto asserire. Ma se consta a « noi che dal 1899, epoca in cui siamo venuti in diocesi, sino ad oggi « uno è stato il coadiutore dell'arcidiacono parroco di Policastro, il « sac. D. Falcone, come si fa ora a dire che sono stati due? E poi lo « ha sostenuto esso proprio il convenuto (Archidiaconus) nelle sue prime « deduzioni che per le mutate condizioni dei tempi dovè passare le « lire 225 al suo coadiutore D. Carlo Falcone, come da dichiarazione « scritta da costui in atti », etc.

Quocirca, *ex actis*, et ex confessione conventi, et ex citata declaratione constat, revera Policastri hisce posterioribus annis, unum tantum coadiutorem habitum fuisse.

Praeterea, uti documentum plenam fidem faciens, etiam adhiberi posse rati sunt Domini, recursum ab episcopo Cione factum ad fiscum (Fondo per il Culto) anno 1886, quo ipse declaravit duos haberi coadiutores archidiaconi, alterum Policastri, alterum Capitelli residentem; et hanc rerum conditionem asseruit et confirmavit ipse archidiaconus dum petiit a fisco sibi maiorem summam attribui, habita ratione duorum coadiutorum sibi inservientium, quorum alter Policastri, alter Capitelli residebat.

Neque enim vim harum assertionum destruit animadversio hodie opposita ab ipso archidiacono, nempe haec asserta fuisse ut a fisco obtineretur quod aliter concessum non fuisset; nam in primis advertitur, in actis haberi plura documenta non fisco exhibita, neque ad hunc finem comparata, quibus archidiaconus uti suum coadiutorem recognoscit sacerdotem Giffone constitutum pro vico *Capitello*. Quo vero ad declarationes factas coram fisco, considerare praestet quod has certe praesertim Episcopus non fecisset, nisi conformes essent veritati, quam detegere tam facile fuisset magistratui civili cum ageretur de parvo oppido, et de rerum adiunctis cuique de populo perspectis.

Quandonam incoeperit haec rerum conditio, seu primo ab anno 1827 cum oppidum *Capitello* certe adnexum est paroeciae Policastrensi, an serius cum numerosior populus ibi est constitutus, hoc ex actis determinari non potest; nec cum nostra quaestione arcte connectitur; nam sufficit in ⌜probatis exsistere, iam antequam hodiernus archidiaconus suae praebendae possessionem caperet, Giffone uti parochi Policastren. coadiutorem in vico *Capitello* fuisse legitime deputatum.

Neque Archidiaconus serio contendit, se non duos sed tres habuisse coadiutores, seu duos habuisse Policastri praeter tertium, nempe Giffone. Etenim Episcopus asserit, unum tantum saltem a tempore quo ipse est loci Ordinarius, haberi Policastri coadiutorem, et hoc concedit archidiaconus, fassus unam tantum conferri a Curia praebendam coadiutorialem; sed una simul declarat, aliquem ex praebendatis solitum fuisse operam conferre in subsidium coadiutoris. Sed hoc nihil proficit eius intentioni, quia hodierna quaestio est de coadiutoribus praebendatis de quibus certa fundatio exsecutioni data fuit per Bullam episcopi Laudisii.

Hisce declaratis in facto, perpenderunt Domini an haec facti conditio sit conformis *iuris* praescriptis, adeo ut inferre liceat, Bullam Laudisii attribuentem duobus coadiutoribus ducatos sexaginta, seu triginta ducatos singulis, applicandam esse in casu favore coadiutoris Giffone, quamvis hic non Policastri, sed Capitelli moretur. Equidem, etsi Bullam interpretemur sensu literali, dum praecipit, ***duos coadiutores residere debere diu noctuque Policastri*** et intelligamus nedum intentionem sed ***litteram*** esse salvam in coadiutore Capitelli morante, quia Capitelli vicus in paroecia, quasi pars in toto, continetur et comprehenditur; tamen satius est rem in tutiore positione collocare, advertendo ex praescripto Conc. Trid. sess. XXI c. 4 *de Ref.* episcopos facultatem habere parochis dandi coadiutores, et multo magis ipsis fas esse coadiutores iam datos, de uno in alium locum transferre, uti in locum commodioris

residentiae pro fidelibus; et has facultates Ordinariorum clarius explicavit et praefinivit Innocentius XIII in Constit. ***Apostolici ministerii*** diei 13 maii 1723, facta quoque potestate episcopo, pro suo arbitrio et conscientia, partem fructuum beneficii parochialis coadiutoribus assignandi.

Neque refert, coadiutorem Capitelli hebdomadarium numquam fuisse; non enim est quaestio de nomine, sed de re. Una erat Policastri paroecia, cui archidiaconus praefuit: duo fuerant coadiutores, quocumque fuerint titulo vocati, quibus unum idemque ius fuit. Et de cetero, coadiutor Capitelli, et praecise Giffonius, fuit etiam ***hebdomadarius*** renuntiatus hanc praecise ob causam « quia multis abhinc annis in « exercitio animarum curae istius suburbii Capitelli coadiutor Rmi Archi- « diaconi curati exsistis ».

Quamobrem nullam fecisset difficultatem factum, praefatam Bullam loqui de coadiutoribus Policastri morantibus, et hodie compertum est ex his alterum morari Policastri, alterum vero Capitelli; quippe hoc factum iure optimo niti iam explicatum est, idemque ratum et firmum haberi videmus ab episcopo Cione anno 1886, qui, hac facti conditione explicita fisco, ab eodem petit solvi 60 ducatos, attributos his duobus coadiutoribus per Bullam anni 1826.

Fiscus annuit petitioni Episcopi et hoc decernens non inducit aliquam immutationem in bonis Ecclesiae, sed recognoscit auctoritatem legitimam congruam retributionem ita assignasse coadiutoribus, atque exsecutioni mandat. Archidiaconus proinde recognoscat oportet libellas 127,50 deberi coadiutori Capitelli residenti, non quia hoc iussit fiscus; bene vero quia hic, praevia episcopi attestatione eiusdemque archidiaconi confessione, recognovit his coadiutoribus deberi quod iis concesserat episcopus Laudisius anno 1826.

Neque relevat dicere, Giffonium cum coadiutor Capitelli fuit renuntiatus, iuri suo cessisse, et seipsum obligasse ad animarum curam exercendam sine stipendio, Episcopo dicente « che egli non intendeva « pagare a lui più che lire 200 che aveva corrisposto sino allora al « rinunciatario coadiutore D. Lorenzo Pellegrini ». Giffonius haec admisit. Ex hoc unum sequi, animadverterunt Domini, Giffonium qualibet actione carere contra Episcopum, cum quo de non percipienda praestatione libellarum 200 convenerat; non vero pure et simpliciter eumdem obligationem assumpsisse curam animarum exercendi sine ulla mercede, tertias personas quod attinet; si enim hoc esset, certe Episcopus naturae et Ecclesiae legum violator exstitisset, et Giffonius sanae mentis non fuisset, quod nefas est vel fingere.

Factum autem quod est incontroversum et admittitur a iudice prioris instantiae, seu per 80 annos, controversos 30 ducatos solutos non fuisse, non potest obiici ad fundandam exceptionem praescriptionis. Siquidem istud factum dare posset locum obiectae exceptioni, si demonstraretur ab archidiacono per id temporis, istam summam fuisse revera liquido debitam, eamdemque ita habuisse solutioni paratam ut capellanus suae negligentiae imputare deberet si eamdem non exegit. De Luca, *de iub.*, disc. XXI, n. 12, 18 et d'Annibale II, n. 151.

Ex adverso nedum archidiaconus hoc non probat, sed clara sunt indicia et argumenta quibus convincitur istam summam, saltem toto tempore quo decurrere debet praescriptio, vel non fuisse debitam, vel non liquidam fuisse. Sane fundus *Castagneta*, uti refert patronus Blasii Giffone, iampridem sub censu concessus fuit municipio loci; censum vero solvendo non semper par fuisse municipium, refert idem patronus; unde summam capellano debitam per illud temporis non fuisse liquidam patet.

Sed etsi semper haec summa *liquida* fuisset, tamen non probatur fuisse *debita;* siquidem capellanus loci *Capitello* certe per aliquod tempus et a mensa episcopali et a gubernio civili certum stipendium recepit; quod factum fuisse vi pacti aut conventionis initae cum Archidiacono praesumere licet.

Ceterum quia aliunde capellanus suam mercedem recipiebat, per id temporis quando expetere debuisset controversam summam ab archidiacono, consequitur probabiliter hanc non expetisse, quippe ius ad hanc, una vel alia de ratione, tunc non habebat. Unde obiectae exceptioni nulla vis est.

Quibus ex animadversionibus consequi dixerunt Domini, iure merito iudicem primae instantiae adiudicasse coadiutori Giffone summam libell. 127,50 a tempore quo hanc obtinuit a fisco Archidiaconus.

Ast idem iudex censuit dictam summam non deberi nisi deductis

1) expensis ab Archidiacono factis in hac summa vindicanda;

2) annuis pensionibus a coadiutore perceptis vi locationis suae domus canonicae continenti ipsi ecclesiae;

3) summa libell. 15, legata ipsi ecclesiae.

Verum ad ***primum*** punctum quod attinet, Domini dixerunt quod quamvis iustissima sit ratio a iudice invocata, nempe expensas ab eo sustinendas esse qui sentit commodum, tamen recta non est applicatio, nisi fuerit servata debita mensura, quam non servasse videtur iudex in casu. Siquidem Archidiaconus a fisco non tantum vindicavit controversam summam, sed hanc partem fuisse supplementi congruae ab eo

obtentae, invocatis, inter cetera, stipendiis quoque duobus coadiutoribus solvendis. Quocirca de expensis ab Archidiacono habitis in isto supplemento vindicando, coadiutor Giffone eam tantum partem sustinere debet correspondentem utilitati inde perceptae seu summae libellarum 127,50.

Quoad *secundum* punctum, seu pensiones ex locata domo canonica perceptas, aestimatas ad 70 libell. annuas, Domini dixerunt istas non esse deducendas a summa ab Archidiacono debita, quippe hanc domum canonicam habitandi nedum ius, sed obligationem habebat coadiutor Giffone; quod ius cum alii per locationem cesserit, fructus inde derivantes iure meritoque suos esse contendit.

Nec Domini praetermiserunt considerare huiusmodi canonicam domum fuisse habitationi coadiutoris destinatam. Porro inter fructus praebendae haec nequit computari. « Super domo destinata pro habitatione « episcopi vel rectoris (ecclesiae) dubitari consuevit an veniat in valore, « sed quoties de facto deservit ad usum destinatum habitationis, rece- « ptum est non venire, quamvis in eadem domo inhabitent saeculares « coniuncti titularis, ut ceteris relatis, Buratt », etc. Ita Card. De Luca, *de benef.*, disc. 90, num. 7 cum DD. inibi citatis quod ceteroquin receptum est etiam in iure civili quo utimur: episcopis enim et aliis beneficiatis congrua a fisco assignatur, nulla habita ratione domorum quas incolunt.

Eo magis vero censuerunt Domini sacerdotem Giffone suos esse, iure posse contendere, fructus locatae domus canonicae, quod cum ipse interim incoluerit suam domum paternam, pensiones locationis domus canonicae debemus computare veluti compensantes fructus quos percepisset ex locatione suae domus.

Equidem advertere praestat, attentis ss. canonibus, non esse laudandam rationem agendi praefati coadiutoris, quippe qui habitare debuisset domum canonicam, a fundatoribus legitime destinatam in habitationem coadiutoris. Exploratissimi autem iuris est, uti probat Lucidi, *De visit. sacror. limin.*, lib. I, cap. III, art. 3, adducens iurisprudentiam Ss. Congregationum, residentiam debere esse *materialem* et *formalem*, seu habitam in loco destinato ipsi beneficiato in habitationem; sed nostram quaestionem spectantes, concludere debemus forsan fuisse minus licitam et laudandam hanc rationem agendi Coadiutoris, per se consideratam, sed effectum certe peperisse ut conductor suos fecerit fructus pensionis.

Inquam *per se consideratam;* quia in themate coadiutor potest invocare tacitam, si non expressam, approbationem Curiae, quae sivit coa-

diutorem ita commutare locum residentiae ut haberet aliquos reditus quos impenderet in restaurationem suae ecclesiae. Et ita reapse impendisse fructus locationis docet documentum in actis exhibitum, ab adversario non impugnatum.

Denique ad *tertium* punctum, seu ad summam legatam ecclesiae, quod spectat, adverterunt Domini, hanc certe non posse imputari congruae debitae coadiutori in suam substentationem; nam uti perspectum est inter canonistas, alia est dos ecclesiae, alia portio congrua beneficiati, uti firmatum est in *Leodien. - Dismembrationis* coram me, die 4 martii 1911.

Quare haec summa est ecclesiae dos, non capellani congrua. Item incongruum est, uti videtur contendere archidiaconus, coadiutori computari in congruam sufficientem, reditus certos vel incertos qui a coadiutore percipiuntur in administratione sacramentorum. Nam, etsi uti considerat De Luca, disc. XVIII *de paroc.*, n. 12; *de iurispatr.*, disc. X, num. 18. *Adnot. ad Conc. Trid.*, disc. IX, n. 8, reditus *certo* percipiendi ex sacramentis administratis ob necessitatem spiritualem fidelium computari debeant in congruam beneficiati, tamen in casu hoc non obstat quominus alii reditus si qui forte adsint, eidem in congruam substentationem assignati, vindicentur ipsi coadiutori ex legitimo titulo, uti perpensum est.

Summa autem debita ab Archidiacono solvenda est, computatis usuris a die motae litis, quo die iure censetur cessare *bona fides* quae pro anteacto tempore praesumitur, arg. leg. 25, § 7, digest. *de haeredit. petit.*

Hisce igitur omnibus perpensis, Christi nomine invocato, Nos Auditores de turno pro tribunali sedentes et solum Deum prae oculis habentes, dicimus, declaramus et definitive sententiamus proposito dubio respondentes: *Affirmative; solvendam vero esse annuam summam libellarum 127,50 ab anno 1899 ad 1910; salvo iure Archidiaconi a summa debita deducendi, titulo expensarum factarum in vindicando supplemento congruae, illam quotam partem quae pro mensura emolumenti inde percepti seu libell. 127,50, sustinenda est a coadiutore Giffone.*

Expensas autem iudiciales edicimus et decernimus inter partes compensari et pro compensatis haberi decernimus, quarum tamen taxationem, non excluso advocatorum honorario, nobis reservamus, quam tamen perficiendam remittimus Rmo P. D. Ponenti.

Ita pronunciamus, mandantes Ordinariis locorum et ministris tribunalium ad quos spectat ut exsecutioni mandent hanc nostram definitivam sententiam, et adversus reluctantes procedant ad normas sacro-

rum canonum et praesertim cap. 3, sess. XXI, *De Reform.*, Concilii Tridentini, iis adhibitis exsecutivis et coërcitivis mediis, quae magis efficacia et opportuna pro rerum adiunctis exstitura sint.

Romae, in sede Tribunalis S. R. Rotae, die 20 decembris 1913.

Michaël Lega, Decanus, *Ponens.*
Ioseph Alberti.
Petrus Rossetti.

Ex Cancellaria, die 20 ianuarii 1914.
Sac. T. Tani, *Notarius.*

II.

CITATIO EDICTALIS.

WESTMONASTERIEN.

NULLITATIS MATRIMONII (LLEWELLYN-ROBINSON).

Cum ex actibus processus in Curia Westmonasteriensi peracti, constet Dñum Petrum Robinson (12 Hawthorne Road, Willesden Green, London), hac in causa conventum, reperiri non posse, per praesens edictum eumdem citamus ad comparendum, sive per se sive per procuratorem legitime constitutum, in sede Tribunalis S. R. Rotae, die 3 aprilis 1914, hora undecima, ad videndum subscribi infrascriptum dubium, nec non destinari diem, qua habebitur turnus rotalis pro definitione causae.

Dubium: *An constet de nullitate matrimonii in casu?.*

Ordinarii locorum et fideles quicumque notitiam habentes de domicilio aut commorationis loco domini praefati, curare debent, si et quatenus fieri possit, ut de edictali citatione moneatur.

Romae, die 3 martii 1914.

Ioannes Prior, *Ponens.*

L. ✠ S.

Tancredes Tani,
Notarius S. R. Rotae.

TRIBUNAL DE LA SACRÉE ROTE ROMAINE.

Citation par Édit.

WESTMONASTERIEN. - NULLITATIS MATRIMONII (LLEWELLYN-ROBINSON).

Puisqu'il conste des actes du procès, qui a été fait dans la Curie de Westminster, que monsieur Pierre Robinson (12 Hawthorne Road, Willesden Green, London), défendeur en cette cause, ne peut être trouvé, Nous citons par le présent édit le même défenseur à comparaître par propre personne ou par un procureur légitimement constitué au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine le 3 avril 1914 à 11 heures du matin, pour voir souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la proposition de la cause devant la Rote.

Doute: *Conste-t-il de la nullité du mariage dans le cas présent?*

Les Ordinaires des lieux et les fidèles ayant connaissance du domicile ou du lieu de la résidence du dit défendeur doivent, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

Rome, le 3 mars 1914.

Jean Prior, *Ponent.*

L. ✠ S.

Tancrède Tani,
Notaire de la S. Rote.

SECRETARIA STATUS

EPISTOLAE.

I.

AD R. P. D. G. PIFFL, VIENNENSIUM ARCHIEPISCOPUM, OB MNEMOSYNON A PERILLUSTRI VIRO COMITE HEREDITARIO FERDINANDO TRAUTTMANSDORFF, PRAESIDE SOCIETATIS SIC NUNCUPATAE « KATHOLISCHER VOLKSBUND », BEATISSIMO PATRI REVERENTER EXHIBITUM.

Illmo e Rmo Monsignore,

Assai vivo rincrescimento provò il Santo Padre nell'apprendere le gravi controversie ed agitazioni manifestatesi in questi ultimi tempi fra i cattolici dell'Austria, nè meno Lo sorprese ed afflisse il sapere come

eransi travisate la natura e la portata di parole da Lui dette in una udienza puramente privata concessa ad una ben nota persona di Vienna, ed alle quali si è preteso dare il significato di una definitiva sentenza circa gravi questioni, ch'Egli si riserva invece di esaminare d'intesa col degnissimo episcopato di cotesto impero.

Ora poi la stessa Santità Sua, dopo aver presa esatta conoscenza della Memoria testè umiliataLe dal signor conte ereditario Ferdinando Trauttmansdorff, quale presidente del « Katholischer Volksbund », mi ha dato il gradito incarico di significare alla S. V. Illma e Rma tutto il sovrano Suo compiacimento per i sentimenti, ivi espressi, di filiale devozione alla Sede Apostolica e di piena obbedienza alle sue direzioni. In tale documento, infatti, la sullodata Associazione non solo rigetta con energia ogni erronea dottrina o tendenza, specialmente in materia sociale e politica, e si professa del tutto aliena dall'introdurre in coteste cattoliche regioni il sistema delle società interconfessionali, dall'augusto Pontefice dichiarate non illecite, con certe condizioni e cautele, in taluni paesi, unicamente in vista delle particolari circostanze dei medesimi; ma riconosce altresì, nel modo più formale ed espresso, in conformità coi ripetuti insegnamenti della Santa Sede, che la questione sociale non è puramente economica, sibbene in primo luogo, religiosa e morale, e, per questo rispetto, soggetta al giudizio ed all'autorità della Chiesa, e si propone di lavorare attivamente in tutti i campi della vita pubblica a norma della dottrina cattolica, affine di cooperare all'attuazione del nobilissimo programma del Santo Padre: « Instaurare omnia in Christo ». Quindi Sua Santità loda ed incoraggia questi ottimi propositi, cui s'ispira il « Katholischer Volksbund », benedice le egregie persone le quali lo dirigono, e non dubita che, attenendosi a così sani principî e curandone, sotto la guida dei loro legittimi Pastori, la pratica applicazione, i cattolici dell'Austria potranno combattere vittoriosamente per il trionfo della verità, per il bene della Chiesa e della Patria e per la salvezza delle anime, insidiate, soprattutto ai giorni nostri, da numerosi e potenti nemici.

Dopo di ciò, mi è grato confermarmi con sensi di ben sincera stima

Della S. V. Illma e Rma

Dal Vaticano, 26 gennaio 1914.

Servitor vero
R. Card. Merry del Val.

II.

AD R. D. R. DE TEIL, PRAESIDEM CENTRALIS CONSILII OPERIS « DE LA SAINTE-ENFANCE » NUNCUPATI, QUI, DEVOTIONIS ERGO, EXEMPLAR ANNALIUM PRAEFATI OPERIS PRO ANNO 1913 BEATISSIMO PATRI REVERENTER EXHIBUIT.

Monseigneur,

Le Souverain Pontife, Pie X, a eu pour très agréable le filial hommage du recueil des « *Annales de la Sainte-Enfance* », pour l'année 1913.

Le vif désir que le Saint Père exprimait dernièrement, et qu'il se plaît à renouveler aujourd'hui, « de savoir tous les enfants catholiques agrégés à cette pieuse et très salutaire association », est une preuve éloquente de l'intérêt tout particulier qu'Il porte à cette œuvre excellente, qui a mérité les encouragements et la bienveillante approbation des Souverains Pontifes et de l'Épiscopat du monde entier.

Aussi bien, Sa Sainteté est-Elle heureuse de féliciter le Président et les membres du Conseil central de la Sainte-Enfance, ainsi que leurs collaborateurs, de leur zèle et de leur dévouement à promouvoir le développement de cette œuvre qui devrait être chère à tous les catholiques.

Comme gage des bénédictions célestes toujours plus abondantes sur l'œuvre de la Sainte-Enfance et sur ceux qui la propagent et la soutiennent, le Saint Père accorde avec effusion de cœur à vous, Monsieur le Président, et aux membres du dit Conseil central, la bénédiction apostolique.

Je vous suis bien reconnaissant de l'exemplaire de ces mêmes Annales que vous m'avez gracieusement offert, et je saisis avec plaisir cette occasion pour vous exprimer, Monseigneur, avec mes félicitations personnelles, mes sentiments dévoués en Notre-Seigneur.

Rome, le 11 février 1914.

R. Card. Merry del Val.

III.

AD R. P. H. D. CASGRAIN, RECTOREM SOCIETATIS CATHOLICAE PRO IMMIGRANTIBUS, NUPER IN CANADENSI REGIONE CONDITAE.

Monsieur le Directeur,

Il a été particulièrement agréable au Souverain Pontife, dont la paternelle sollicitude pour les œuvres en faveur des émigrés s'est manifestée en maintes circonstances, d'apprendre qu'une société catholique d'immigration a été fondée naguère, dans le Canada, sous le patronage de Mgr le Délégué Apostolique, de NN. SS. les Archevêques et Évêques de cette région, du Gouverneur de la province de Québec et d'autres notabilités laïques.

Le Saint Père applaudit à cette noble et salutaire initiative ayant pour but d'offrir à tous les émigrants catholiques, sans distinction de nationalité, qui s'établiront dans le Canada, à ces personnes toujours plus nombreuses que les besoins et les nécessités de la vie obligent à quitter leur famille, le sol natal pour aller chercher à l'étranger une amélioration à leur sort, à leur condition matérielle, de leur offrir, dis-je, et de leur procurer, avec l'assistance et la protection temporelle, les bienfaits inestimables et de beaucoup plus nécessaires de l'assistance et de la protection morale et religieuse.

Voilà, certes, une œuvre de zèle qui répond aux exigences et aux besoins de l'heure présente.

En vous félicitant ainsi que vos dévoués collaborateurs du zèle avec lequel vous vous consacrez à cette belle œuvre, et comme gage d'heureux résultats, Sa Sainteté vous envoie de tout cœur pour vous, monsieur le Directeur, pour les membres de votre Société, et pour votre œuvre protectrice des émigrés, la bénédiction apostolique.

Je saisis bien volontiers cette occasion pour vous exprimer, avec mes félicitations, monsieur le Directeur, mes sentiments dévoués en Notre-Seigneur.

Rome, le 12 février 1914.

R. Card. Merry del Val.

IV.

AD R. D. H. DELASSUS, QUI BEATISSIMO PATRI TAMQUAM DEVOTIONIS SPECIMEN EXEMPLAR OBTULIT OPERIS QUOD INSCRIBITUR: « LA MISSION POSTHUME « DE JEANNE D'ARC ET LE RÈGNE SOCIAL DE NOTRE-SEIGNEUR JÉSUS- « CHRIST ».

Monseigneur,

Le Souverain Pontife a eu pour très agréable l'hommage que vous lui avez fait de votre récent ouvrage intitulé: « La Mission posthume de « Jeanne d'Arc et le Règne social de Notre-Seigneur Jésus-Christ ».

Justement frappé des graves et réconfortantes paroles, prononcées par Sa Sainteté en une circonstance mémorable, vous avez pris à tâche de les développer et de les mettre en lumière par une série de considérations également consolantes pour votre foi et votre patriotisme. Vous y montrez une clairvoyance et une sûreté de vues, qui font de votre beau livre une contribution précieuse au relèvement moral de votre pays.

Le Saint-Père vous en félicite et vous accorde de tout cœur la bénédiction apostolique.

Je vous remercie de l'exemplaire que vous m'avez gracieusement offert, et vous renouvelle, Monseigneur, l'assurance de mes sentiments très dévoués en N.-S.

Rome, le 4 mars 1914.

R. Card. Merry del Val.

V.

AD R. D. IACOBUM DE AMICIS, VICARIUM CAPITULAREM DIOECESIS IANUENSIS, OB CONGRESSUM PRO CHRISTIANA EDUCATIONE GENUAE PROXIMO MENSE MAIO HABENDUM.

Illmo e Revmo Monsignore,

Il Santo Padre ha appreso con piacere la notizia di un Congresso per la educazione cristiana, da tenersi in cotesta città nel prossimo Maggio. L'iniziativa, quanto mai utile specialmente ai giorni nostri, è merito dello zelante signor cav. Mario Palau benemerito fondatore del *Giornaletto*, che coll'aiuto della locale Sezione dell'Unione Popolare la propose pel primo sotto forma di convegno, e del Presidente generale dell'Unione suddetta, che, accogliendola favorevolmente, ha creduto di trasformarla in un Congresso nazionale, affinchè più autorevole ne fosse la voce, più abbondante la messe di duraturi frutti. Sua Santità pertanto se ne congratula di cuore coll'uno e coll'altra, ed affida alla S. V. l'onorifico incarico di partecipare ai promotori del Congresso ed a quanti vi prenderanno parte l'apostolica benedizione, che loro invia di cuore, facendo voti di felice riuscita.

Con sensi di sincera stima

Roma, li 6 marzo 1914

Affmo nel Signore
R. Card. Merry del Val.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SEGRETERIA DI STATO.

NOMINE.

Con Biglietti della Segreteria di Stato il Santo Padre si è degnato di nominare:

21 febbraio 1914. — L'Emo signor cardinale Basilio Pompilj, *Protettore della Congregazione dei Benedettini Silvestrini.*

23 febbraio. — L'Emo signor cardinale Antonio Vico, *Protettore della Congregazione dei Missionari Figli del Cuore immacolato di Maria.*

— L'Emo signor cardinale Ludovico Billot, *Protettore della Società dei Missionari Giuseppini, del Messico.*

24 febbraio. — L'Emo signor cardinale Antonio Vico, *Protettore dell'Istituto delle Religiose Terziarie di san Francesco d'Assisi della divina Pastora, di Madrid.*

28 febbraio. — L'Emo signor cardinale Vincenzo Vannutelli, *Protettore delle Suore della Carità Domenicane della Presentazione della santa Vergine di Bretèche presso Tours.*

— L'Emo signor cardinale Antonio Vico, *Protettore delle Monache Gerolimine, di Spagna.*

1 marzo. — L'Emo signor cardinale Francesco di Paola Cassetta, *Protettore dell'Arciconfraternita dei santi Angeli Custodi.*

— L'Emo signor cardinale Gaetano De Lai, *Protettore dell'Ordine di san Gerolamo, Congregazione del beato Pietro da Pisa.*

2 marzo. — L'Emo signor cardinale Domenico Ferrata, *Protettore della Congregazione delle Suore Missionarie di Nostra Signora d'Africa.*

4 marzo. — Il medesimo signor cardinale Domenico Ferrata, *Protettore delle Suore Orsoline dell'Unione Romana.*

— L'Emo signor cardinale Pietro Gasparri, *Membro della sacra Congregazione dei Religiosi.*

— Il revmo padre Alessio Maria Lépicier, priore generale dei Servi di Maria, *Consultore della stessa sacra Congregazione dei Religiosi.*

8 marzo. — L'Emo signor cardinale Domenico Ferrata, *Protettore della Congregazione dei Servi della Carità.*

10 marzo. — L'Emo signor cardinale Ottavio Cagiano de Azevedo, *Protettore dell'Ordine dei Servi di Maria.*

Con Brevi apostolici il Santo Padre si è degnato di nominare:

Prelati Domestici di S. S.:

13 febbraio 1914. — Mons. Simone Spannbrucker, dell'archidiocesi di Monaco di Baviera.

21 febbraio. — Mons. Ermenegildo Montaner, della diocesi di Tortosa.

23 febbraio. — Mons. Arturo P. Hamel, della diocesi di Portland.

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre si è degnato di nominare:

Cameriere Segreto soprannumerario di S. S.:

21 febbraio 1914. — Mons. Giovanni Licitri, segretario del Cardinale Arcivescovo di Catania.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

26 febbraio 1914. — Mons. Rodolfo Böhm, dell'archidiocesi di Vienna.

— Mons. Francesco Saverio Miklaszewski, parroco nella diocesi latina di Premislia.

ONORIFICENZE.

Con Brevi apostolici il Santo Padre si è degnato di conferire le seguenti onorificenze:

La Gran Croce dell' Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

1 marzo 1914. — A S. E. il sig. Ignazio de Landsberg-Steinfurt, libero barone dell'Impero e vice-presidente della Camera dei Signori, della diocesi di Münster.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

8 gennaio 1914. — Ai signori Ferdinando Graf e Carlo Klein, consiglieri di Governo in Austria.

19 febbraio. — Al sig. dott. Giuseppe Rech, della diocesi di Metz.

La Commenda dell' Ordine di S. Silvestro Papa:

8 gennaio 1914. — Al sig. barone Egon de Berger, al sig. barone Rodolfo de Prandau ed al sig. barone Leone de Di Pauli, segretari aulici e ministeriali in Austria.

NECROLOGIO.

27 febbraio 1914. — L'Emo signor cardinale Giovanni Katschthaler, arcivescovo di Salisburgo.

2 marzo. — Mons. Uberto Voss, vescovo di Osnabrück.

4 marzo. — L'Emo signor cardinale Giorgio Kopp, vescovo di Breslavia.